

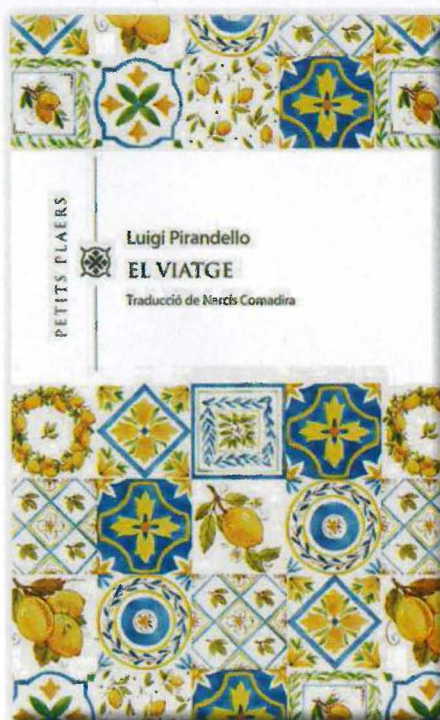
El viatge d'Adriana Braggi

A la col·lecció *Petits plaers* de Viena s'estan publicant *nouvelles* que escauen entre les tovalloles virolades de la platja. Llegit en l'ombra de la migdiada no decep gota. Les belles llimones grogues i fulles blaves i verdes ajuden a la bellesa lleugera. La traducció és a càrrec de Narcís Comadira, que s'estrena en novel·les.

L'inici d'*El viatge* ens subjuga amb una comparació que ens evoca casos semblants de senyores vagues i educades, que es tancaren en vida en una casa antiga, silenciosa com una abadia, on de joveneta havia entrat per matrimoni. En cinc pàgines impreses impol·lutament, el narrador sensible ha contat el que era necessari per veure una dona que viu en un poblot de l'interior de Sicília, amb pinzellades clares i sonores que tant inclouen el blau intens i ardent del cel com la festa de la pluja, amb l'olor de la terra mullada. Tant el bronzir de les cigales com el soroll somort del cafè.

A contrallum, els homes, en la variada trama dels negocis, en la lluita dels partits municipals, en el cafè o en el bordell, als vespres, ocasió per distreure's d'alguna manera.

El focus del novel·lista magnifica la figura de la dona que com una *madonna* pintada en un museu llangueix sense amor, miserablement amb una criatura a la falda

↓
**EL FOCUS DEL NOVEL·LISTA
 MAGNIFICA LA FIGURA DE
 LA DONA QUE, COM UNA
 MADONNA PINTADA EN UN MUSEU,
 LLANGUEIX SENSE AMOR**

o amb el rosari a la mà. En l'atenció a la dona solitària, vídua, muda i silenciosa hi bull tota la força narrativa de la protagonista. No estic segur que aquesta visió, centrada en la sageta de l'amor, no sigui una hipèrbole del narrador, fruit del desig del novel·lista i cerca de la dona imaginada.

Sorpren la vivesa de la mirada, la precisió en l'acabament del capítol primer que, en essència, t'ha ex-

posat tot el drama de la protagonista. Amb poc n'hi ha prou: la vídua Adriana Braggi entra a la galeria ideal de les dones que des de la clausura vital s'obren al món. Només vint pàgines després, la narració d'un viatge en tren des de la Sicília natal a la ciutat de Nàpols és prou per expressar sensitivament i poètica els batecs i les impressions dels primers viatges sortint del poble natal, sortint enllà dels propis límits de la mirada, més forta aquesta impressió com menys imatges del món exterior ha vist.

En cert sentit, la televisió ens han endurit la capacitat de sorpresa mentre que, en la novel·la, la sorpresa del viatge es torna un tumult de sensacions, sacseig vital dels viatgers. La novel·la, en aquest punt, es torna previsible i fatal: emergeix un personatge que esdevé l'amant. Un detall ens el dibuixa: acostumat ell, en els seus viatges anuals, a sortir amb una dona al braç. La descoberta del viatge és també la descoberta de la ciutat i de l'amor prohibit.

El poblot quiet de l'interior de Sicília contrasta fortament amb la vivesa de la ciutat de Nàpols, amb els hotels i els carrers ciutadans. Altre cop la sensualitat ens subjuga: el fragor dels cotxes enlluernadors, l'olor de les algues del mar, el perfum dels tarongers florits que venia dels jardins!

A vegades les novel·les ens ensenyen a olorar el món, tot i que n'intruïm l'artifici.